

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Cdo/235/2018
Identifikačné číslo spisu: 5108228063
Dátum vydania rozhodnutia: 27.06.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Viera Petříková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:5108228063.4

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcov 1/ S. G., bývajúcej v G., 2/ S. G., bývajúcej v G., 3/ S. G., bývajúceho v G. a 4/ S. G., bývajúceho v G., zastúpených Mgr. Vladimírom Karáskom, advokátom so sídlom v Považskej Bystrici, Stred č. 60/55, proti žalovaným 1/ V. I., bývajúcemu v G., zastúpenému JUDr. Antonom Kupšom, advokátom s o sídlom v Čadci, Moyzesova č. 3 4 a 2/ KOOOPERATIVA poisťovňa, a. s., Vienna Insurance Group, IČO: 00 585 441, so sídlom v Bratislave, Štefanovičova č. 4, zastúpenej JUDr. Baltazárom Mucskom, advokátom so sídlom v Bratislave, Vajnorská č. 55, o náhradu nemajetkovej ujmy, vedenom na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 8 C 221/2008, o dovolaní žalovanej 2/ proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 27. marca 2018 sp. zn. 11 Co 236/2017, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalobcovia majú nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Žilina (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 5. októbra 2012 č. k. 8 C 221/2008-62 uložil žalovanému 1/ povinnosť zaplatiť žalobkyni 1/ sumu 9 958,18 €, žalobkyni 2/ sumu 8 298,48 €, žalobcovi 3/ sumu 8 298,48 € a žalobcovi 4/ sumu 8 298,48 €, všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Vo zvyšnej časti žalobu zamietol. Žalobu v časti osobitne voči žalovanej 2/ zamietol a vyslovil, že o trovách konania rozhodne po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že v dôsledku zavineného protiprávneho konania žalovaného 1/ došlo k smrti manžela žalobkyne 1/ a otca žalobcov 2/ až 4/ pri dopravnej nehode, čím došlo k zásahu do ich osobnostných práv titulom straty rodinného príslušníka, a preto im priznal náhradu nemajetkovej ujmy vychádzajúc z kritérií stanovených v § 13 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka. Žalobu vo zvyšnej časti, ktorá číselne prekračovala náhradu nemajetkovej ujmy priznanú súdom prvej inštancie, vo zvyšku zamietol. Ďalej uviedol, že vo vzťahu k žalovanej 2/ bol nárok na náhradu nemajetkovej ujmy uplatnený až po troch rokoch od jeho vzniku, keďže premlčacia doba začala plynúť od nasledujúceho dňa po smrti poškodeného, a preto bol tento nárok premlčaný. V tejto časti preto žalobu zamietol. Proti uvedenému rozsudku podali žalobcovia 1/ až 4/ a žalovaný 1/ odvolania.

2. Krajský súd v Žiline (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom z 10. apríla 2014 sp. zn. 9 Co 124/2014 v

spojení s opravným uznesením zo 16. septembra 2014 sp. zn. 9 Co 124/2014 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie. V opravnom uznesení doplnil záhlavie rozsudku odvolacieho súdu označením právneho zástupcu žalovaného 1/, JUDr. Antona Kupšu, advokáta so sídlom v Čadci, keďže išlo o zrejmu chybu v písaní. Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu podali žalobcovia dovolanie.

3. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) uznesením zo 7. júna 2017 sp. zn. 7 Cdo 400/2015 v spojení s opravným uznesením z 26. júla 2017 rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

4. Krajský súd v Žiline rozsudkom z 27. marca 2018 sp. zn. 11 Co 236/2017 rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým súd prvej inštancie vo zvyšnej časti žalobu zamietol, potvrdil; v ostatnej časti rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalovaným 1/ a 2/ uložil povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobkyni 1/ sumu 9 958,18 €, žalobkyni 2/ sumu 8 298,48 €, žalobcovi 3/ sumu 8 298,48 € a žalobcovi 4/ sumu 8 298,48 €, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Žalovaným 1/ a 2/ nárok na náhradu trov konania voči žalobkyni 1/ nepriznal a žalobcom 2/ až 4/ priznal voči žalovaným 1/ a 2/ nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu. Výslovil, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti veci samostatným uznesením.

V odôvodnení svojho rozhodnutia odvolací súd konštatoval, že v predmetnej veci bola jednoznačne preukázaná zodpovednosť žalovaného 1/ za neoprávnený zásah do práv na ochranu osobnosti žalobcov, a to do práva na ich súkromie a rodinný život, ktorý bol smrťou ich otca a manžela natrvalo narušený. Poznamenal, že súd prvej inštancie uvedenú zodpovednosť správne posúdil ako objektívnu zodpovednosť, teda zodpovednosť bez ohľadu na zavinenie. Rovnako tak pokiaľ sa týkalo určenia výšky náhrady nemajetkovej ujmy, podľa názoru odvolacieho súdu súd prvej inštancie správne túto odstupňoval zohľadňiac okolnosť, akým spôsobom neoprávnený zásah zo strany žalovaného 1/ zasiahol do práva na ochranu osobnosti žalobcov a ako ich rodinný život ďalej ovplyvnil. Uzavrel, že súdom prvej inštancie ustálená výška náhrady nemajetkovej ujmy zodpovedá rozhodovacej činnosti slovenských súdov a v dostatočnom rozsahu zohľadňuje nielen dopad neoprávneného zásahu žalovaného 1/ do života žalobcov, ako i to, že k zásahu do ich práv nedošlo úmyselným konaním zo strany žalovaného 1/, ale z neobstaranosti. Vo svetle judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) ako najvyššej súdnej autority, vychádzajúc z rozhodnutí sp. zn. III. ÚS 666/2016-36, III. ÚS 646/2015-30, dospel odvolací súd k záveru, že je potrebné nároky žalobcov uplatnené v predmetnom konaní na náhradu nemajetkovej ujmy v otázke krytia povinným zmluvným poistením riešiť i v súlade s komunitárnym právom. Napokon i ústavný súd v rozhodnutí sp. zn. III. ÚS 666/2016-36 vyslovil, že ak slovenský zákonodarca do zákonného pojmu „škoda“ použitého v Zákone o PZP, a teda do rozsahu poistenia zodpovednosti za škodu v zmysle uvedeného zákona nezahrnul aj nemajetkovú ujmu a jej poistné krytie, dostal sa vzhľadom na záväzný výklad zodpovedajúcich smerníc (konsolidovaná Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2009/103/ES o poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel a o kontrole plnenia povinnosti poistenia tejto zodpovednosti) do rozporu so zámerom tvorca újmej právnej regulácie identifikovaného Súdnym dvorom. Poukázal na to, že napokon záver o dostatku vecnej pasívnej legitímácie žalovanej 2/ v predmetnom spore je udržateľný a aj z pohľadu rozhodnutí ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 646/2015-30, I. ÚS 206/2015, v ktorých ústavný súd jednoznačne konštatoval ústavnú udržateľnosť extenzívneho výkladu pojmu škoda na zdraví podľa zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla (ďalej len „zákon č. 381/2001 Z.z.“) s tým, že pokiaľ usmrtenie pri dopravnej nehode vyvolá občianskoprávnu zodpovednosť za škodu podľa § 444 Občianskeho zákonníka, ale aj občianskoprávnu zodpovednosť za neoprávnený zásah do práv na ochranu osobnosti, musí takáto ujma spadať pod poistné krytie z povinného zmluvného poistenia. Za bez významu považoval, že náhrada nemajetkovej ujmy za stratu života a náhrada škody sú upravené každá v inej časti Občianskeho zákonníka. Význam a podstata spočíva práve v tom, že povinné poistenie kryje akúkoľvek škodu/ujmu, teda materiálnu aj nemateriálnu, čo vyplýva z použitia eurokonformného výkladu aj z platnej právnej úpravy, kde extenzívny výklad pojmu škoda zahŕňa aj ujmu na zdraví (§ 4 ods. 2 písm. a/, § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z.z.). Z hľadiska posúdenia otázky premlčania nároku žalobcov vo vzťahu k žalovanej 2/ odvolací súd, vychádzajúc z judikatúry súdov, dospel k presvedčeniu, že pri právach na plnenie z poistenia sa začiatok plynutia premlčacej doby posudzuje odlišne, resp. špeciálne podľa § 104 Občianskeho zákonníka od všeobecnej premlčacej doby, ktorá upravuje dĺžku premlčacej doby, ako i okamih, od ktorého premlčacia doba začína plynúť, odchýlne. Odvolací súd poznamenal, že

zákon č. 381/2001 Z.z. v § 15 zaviedol všeobecný priamy nárok poškodeného na náhradu škody proti poisťovateľovi zodpovednej osoby (action direct) tak, ako to poznajú všetky obdobné právne úpravy v Európe, preto v prípade škody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla si poškodený môže vybrať, či nárok na náhradu škody uplatní voči škodcovi (poistenému) alebo voči poisťovateľovi, alebo voči obidvom súčasne (solidárne). Ak potom v predmetnom konaní si žalobcovia uplatnili nárok na náhradu nemajetkovej ujmy tak voči škodcovi, ako i voči jeho poisťovateľovi, teda voči obidvom súčasne - solidárne, postupujúc podľa § 15 zákona č. 381/2001 Z.z., odvolací súd nezistil žiaden dôvod, ktorý by možnosti uplatnenia priameho nároku poškodeného na náhradu škody voči poisťovateľovi zodpovednej osoby bránil súdu postupovať v zmysle § 104 v súvislosti s § 101 Občianskeho zákonníka. Napokon poškodení si uplatnili iba svoje právo na plnenie z poistenia zodpovednej osoby - škodcu, v nadväznosti na čo odvolací súd ustálil, že i v takomto prípade začína premlčacia doba plynúť za rok po poistnej udalosti. Ak potom k dopravnej nehode, pri ktorej bol usmrtený manžel a otec žalobcov, došlo 25. októbra 2007, trojročná premlčacia lehota na uplatnenie nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch začala plynúť nasledujúcim dňom a uplynula po 3 rokoch podľa § 101 Občianskeho zákonníka, teda 26. októbra 2010. Žalobcovia podali návrh na pristúpenie žalovanej 2/ do konania 25. februára 2011, čo podľa názoru odvolacieho súdu pri súčasnej aplikácii § 104 Občianskeho zákonníka znamenalo, že je udržateľný názor súdu o tom, že nárok žalobcov na náhradu nemajetkovej ujmy vo vzťahu k žalovanej 2/ premlčaný nie je.

5. Proti rozsudku odvolacieho súdu (s výnimkou prvého výroku rozsudku odvolacieho súdu) podala žalovaná 2/ (ďalej aj „dovolatelka“) dovolanie. Prípustnosť dovolania vyvodzovala z § 421 ods. 1 písm. c/ Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), t. j., že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. Za nesprávne právne posúdenú považovala otázku pasívnej vecnej legitímácie žalovanej 2/ v danom konaní, keď jej pasívnu vecnú legitímáciu súdy odvodili z ustanovenia § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z.z. Poukázala na rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 301/2012, sp. zn. 4 Cdo 168/2009 a sp. zn. 8 Cdo 219/2016, v ktorých najvyšší súd opakovane negoval povinnosť poisťovateľa (v danom prípade žalovanej 2/) povinného zmluvného poistenia hradiť poškodenému nemajetkovú ujmu. Podľa názoru dovolateľky súdy nad rámec legislatívy Slovenskej republiky aplikovali neprípustný extenzívny eurokonformný výklad ustanovenia § 4 ods. 2 písm. a/ zákona č. 381/2001 Z.z. v spojení s ostatnými ustanoveniami tohto zákona. Dovolatelka bola toho názoru, že nemajetková ujma nie je krytá z povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, s výnimkou prípadov, ak to upravuje vnútroštátne právo, čo však vo vzťahu k slovenskému vnútroštátnemu právu neplatí. Dovolatelka ďalej namietala, že prvoinštančný súd sa nedostatočne vysporiadal a nesprávne právne posúdil otázku premlčania uplatňovaného nároku. Napriek tomu, že ide o zásadnú právnu otázku odvolací súd sa s ňou nijako bližšie nevysporiadal. Uplatňovaný nárok žalobcov vo vzťahu k žalovanej 2/ považovala za premlčaný. Navrhla preto, aby najvyšší súd napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zmenil tak, že žalobu žalobcov proti žalovanej 2/ v celom rozsahu zamietne.

6. Žalobcovia v písomnom vyjadrení k dovolaniu žalovanej 2/ navrhli, aby dovolací súd dovolanie v celom rozsahu zamietol ako nedôvodné a priznal im nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Žalovaný 1/ sa k dovolaniu žalovanej 2/ písomne nevyjadril.

7. Najvyšší súd Slovenskej republiky nezistil splnenie predpokladov pre odloženie vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia v zmysle § 444 ods. 1 CSP a v súlade s ustálenou praxou tohto súdu o tom nevydal samostatné rozhodnutie.

8. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

9. Podľa § 419 CSP, proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

9.1. Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

9.2. Podľa § 432 ods. 1, 2 CSP dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že

rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

9.3. Vychádzajúc z citovaných zákonných ustanovení je zrejmé, že na to, aby sa dovolací súd mohol zaoberať dovolaním, v ktorom sa namieta nesprávne právne posúdenie veci, musí byť splnená nielen podmienka vymedzenia tohto dovolacieho dôvodu spôsobom uvedeným v § 432 CSP, ale musia byť splnené aj predpoklady prípustnosti dovolania vyplývajúce z ustanovenia § 421 CSP.

10. Žalovaná 2/ v dovolaní uviedla, že prípustnosť jej dovolania vyplýva z § 421 ods. 1 písm. c/ CSP, v zmysle ktorého je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá je dovolacím súdom riešená rozdielne.

11. V predmetnej veci dovolateľka odôvodnila dovolanie nesprávnym právnym posúdením veci spočívajúcim v tom, že povinné zmluvné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla podľa zákona č. 381/2001 Z.z. sa nevzťahuje na nemajetkovú ujmu spôsobenú zásahom do práva na ochranu osobnosti pozostalých po obeti dopravnej nehody, a teda aj nesprávnym právnym posúdením jej pasívnej vecnej legitimácie. Prípustnosť dovolania je podľa dovolateľky daná tým, že predmetná otázka je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

12. Najvyšší súd v prvom rade považuje za nevyhnutné uviesť, že v zmysle judikátu R 71/2018 patria do pojmu „ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu“ (§ 421 ods. 1 CSP) predovšetkým stanoviská alebo rozhodnutia najvyššieho súdu, ktoré sú (ako judikáty) publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Súčasťou ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu je tiež prax vyjadrená opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu, alebo dokonca aj v jednotlivom, dosiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a z hľadiska vecného na ne nadviazali. Do ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v zmysle § 421 ods. 1 CSP treba zahrnúť aj naďalej použiteľné, legislatívnymi zmenami a neskoršou judikatúrou neprekonané civilné rozhodnutia a stanoviská publikované v Zbierkach súdnych rozhodnutí a stanovísk vydávaných Najvyššími súdmi ČSSR a ČSFR, ďalej v Bulletin Najvyššieho súdu ČSR a vo Výbere rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu SSR a napokon aj rozhodnutia, stanoviská a správy o rozhodovaní súdov, ktoré boli uverejnené v Zborníkoch najvyšších súdov č. I., II. a IV. vydaných SEVT Praha v rokoch 1974, 1980 a 1986.

13. Pri posúdení právnej otázky pasívnej legitimácie žalovanej 2/ nemožno opomenúť rozsudok Súdneho dvora Európskej Únie C-22/12 vo veci Haasová z 24. októbra 2013, v ktorom Súdny dvor vyslovil záver, že príslušné ustanovenia smerníc (Rady 72/166/EHS z 24. apríla 1972, Rady 84/5/EHS z 30. decembra 1983 zmenenej a doplnenej smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2005/14/ES z 11. mája 2005 a Rady 90/232/EHS zo 14. mája 1990) o aproximácii právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel sa majú vykladať v tom zmysle, že povinné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla má pokrývať aj náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej blízkym osobám obetí usmrtených pri dopravnej nehode, ak jej náhradu na základe zodpovednosti poisteného za ujmu (hmotnú i nehmotnú) upravuje vnútroštátne právo uplatniteľné v spore vo veci samej. Na závery uvedené v tomto rozsudku Súdneho dvora nadviazal najvyšší súd v rozsudku sp. zn. 6 MCdo 1/2016 z 31. júla 2017 (uvedené rozhodnutie bolo publikované v Zbierke stanovísk a rozhodnutí Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky ako R 61/2018), kde vysvetlil, že „pri výklade pojmu škoda pre účely zákona č. 381/2001 Z.z. treba vychádzať z chápania tohto pojmu v komunitárnom práve, pretože citovaný zákon bol výsledkom transpozície smerníc Európskej únie, ktoré boli nahradené toho času platnou smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2009/103/ES zo 16. septembra 2009 o poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel a o kontrole plnenia povinnosti poistenia tejto zodpovednosti. Táto smernica síce nedefinuje pojem škoda, ale z jej textu je zrejmé, že pod týmto pojmom rozumie osobnú ujmu a škodu na majetku, resp. používa slovné spojenie utrpenie „ujmy alebo škody“, či používa pojmy „akákoľvek ujma alebo škoda“ alebo „akákoľvek škoda“, z čoho je zrejmé, že komunitárne právo chápe škodu ako majetkovú a aj nemajetkovú ujmu. Najvyšší súd v tomto rozsudku vychádza z eurokonformného výkladu pojmu škoda na zdraví, upraveného v ustanovení § 4 ods. 2 písm. a/ zákona č. 381/2001 Z.z., ktorý je súladný s názorom Ústavného súdu Slovenskej

republiky, prezentovaným v jeho uznesení sp. zn. I. ÚS 474/2016 zo 17. augusta 2016, kde ústavný súd uviedol, že „hoci Súdny dvor Európskej únie viackrát zdôraznil, že nie je oprávnený vykladať ustanovenia vnútroštátneho práva, je zjavné, že ako vnútroštátne právo Českej republiky, tak aj vnútroštátne právo Slovenskej republiky prostredníctvom konkrétnych ustanovení Občianskeho zákonníka umožňuje blízkym osobám obetí usmrtených pri dopravných nehodách priznať náhradu nemajetkovej ujmy, ktorá má byť krytá z povinného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel. V Slovenskej republike povinné zmluvné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel upravuje zákon č. 381/2001 Z.z., podľa ktorého má aj sťažovateľka (poisťovňa) ako poisťiteľ oprávnenie vykonávať poistenie zodpovednosti na území Slovenskej republiky.“ V nadväznosti na uvedené dospel s prihliadnutím na samotný účel povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel zohľadňujúc skutočnosť, že neoprávnený zásah do osobnosti fyzickej osoby bol vyvolaný prevádzkou motorového vozidla, v súvislosti s ktorou vzniknutá zodpovednosť za spôsobené škody k záveru, že aj nemajetková ujma za zásah do osobnostných práv pozostalých, je predmetom povinného zmluvného poistenia v zmysle zákona č. 381/2001 Z.z., a že v spore o náhradu takejto ujmy je daná pasívna legitímácia poisťovne vykonávajúcej povinné zmluvné poistenie zodpovednosti za škody spôsobené prevádzkou motorových vozidiel. Na označené rozhodnutia Súdneho dvora, ústavného súdu ako aj najvyššieho súdu nadviazali ďalšie rozhodnutia najvyššieho súdu, a to sp. zn. 2 Cdo 33/2017, 2 Cdo 41/2018, 6 Cdo 143/2017, 6 Cdo 206/2017, 6 Cdo 80/2018, 8 Cdo 6/2018 a 8 Cdo 177/2018. Z uvedeného je zrejmé, že právny názor v otázke pasívnej legitímácie poisťovne uvedený v rozhodnutiach najvyššieho súdu z 31. marca 2016 sp. zn. 3 Cdo 301/2012, z 20. apríla 2011 sp. zn. 4 Cdo 168/2009 a z 15. mája 2017 sp. zn. 8 Cdo 219/2016, na ktoré odkazovala žalovaná 2/, bol jeho neskoršou judikatúrou prekonaný. V otázke vecnej pasívnej legitímácie poisťovne v spore o náhradu nemajetkovej ujmy uplatnenej pozostalými obeť dopravnej nehody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla treba preto za ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu považovať vyššie uvedený právny názor prijatý neskoršou judikatúrou najvyššieho súdu.

14. Odvolací súd riešil túto otázku v súlade s neskoršou judikatúrou najvyššieho súdu. Nejde tak o situáciu prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. c/ CSP, kedy dovolací súd rozhoduje danú právnu otázku rozdielne, pretože, ako už bolo uvedené, rozhodnutia, na ktoré poukázala žalovaná 2/ boli prekonané práve rozhodnutím najvyššieho súdu sp. zn. 6 MCdo 1/2016 (R 61/2018) a naňho nadväzujúcimi rozhodnutiami.

15. So zreteľom na uvedené považoval dovolací súd dovolanie žalovanej 2/ z hľadiska § 421 ods. 1 písm. c/ CSP za neprípustné, preto ho podľa § 447 písm. c/ CSP odmietol.

16. Vo vzťahu k námietke dovolateľky týkajúcej sa nesprávneho právneho posúdenia otázky premlčania nároku uplatneného žalobcami dovolací súd uvádza, že v tejto časti dovolania nedošlo k vymedzeniu dovolacieho dôvodu v súlade s ustanovením § 432 v spojitosti s § 421 CSP. V dovolaní totiž absentuje vymedzenie toho, či sa dovolateľka domnieva, že sa odvolací súd pri riešení danej otázky odklonil od rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a/ CSP) alebo či ide o otázku, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená (§ 421 ods. 1 písm. b/ CSP) alebo že táto otázka je rozhodovaná dovolacím súdom rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. c/ CSP), pričom neoznačila ani o akú ustálenú alebo rozdielnu rozhodovaciu činnosť dovolacieho súdu sa má jednať, alebo či má za to, že táto právna otázka ešte nebola v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu vyriešená. Uplatnený dovolací dôvod teda nevymedzila spôsobom vyplývajúcim z § 432 ods. 2 CSP v spojení s § 421 ods. 1 CSP. So zreteľom na uvedené dovolací súd dovolanie v tejto časti odmietol podľa § 447 písm. f/ CSP.

17. K časti dovolania, v ktorom dovolateľka napáda výroky rozhodnutia odvolacieho súdu týkajúce sa trov konania, dovolací súd uvádza, že vychádzajúc z obsahu dovolania (§ 124 CSP) vyplýva, že v danom prípade dovolateľka uplatnila dovolací dôvod v zmysle § 420 písm. f/ CSP a napadla ním rozhodnutie, ktorým odvolací súd rozhodol o náhrade trov konania. Vecou samou nie je rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania a takéto rozhodnutie nie je ani konečným rozhodnutím vo veci samej, resp. ktorým sa konanie končí (viď publikáciu Civilný sporový poriadok, Komentár, C. H. Beck, Praha, 2016, str. 1353 až 1356). Prípustnosť dovolania preto z ustanovenia § 420 CSP nemožno vyvodiť.

18. So zreteľom na uvedené najvyšší súd dovolanie žalovanej 2/ v časti, v ktorej prípustnosť dovolania nevyplýva z § 421 ods. 1 písm. c/ CSP a z § 420 písm. f/ CSP, ako neprípustné odmietol podľa § 447 c/ CSP; vo zvyšnej časti odmietol jej dovolanie podľa § 447 písm. f/ CSP.

19. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

20. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.